

Когато са свършило цѣлованието на ржцете, то Хаджи Генчо станалъ и, спорѣдъ обичайтъ, захваналъ да говори : „Съ божията милость ние годяваме дѣцата си ; но питаме васъ, сватове, какво мислите да дадете на моето чедо ?“

Дѣдо Либенъ направилъ знакъ на баба Либеница ; а баба Либеница подала на кумата една голѣма китка и една червена кърпа съ сѣкакви пѣща. На китката билъ вѣзанъ златенъ пѣрстенъ съ червена антипа и около двайсетъ златни монети . . . Кумата подала сичкото това на невѣстата, която ѝ цѣлунала ржката и съ устата, и съ челото, и съ брадата. Кумата и крѣсницата трѣба да е сжщото лице,—друго-яче са не може. Кумовството е наследственно. Послѣ това, баба Либеница извадила изъ кърпата още една китка, която била по-голѣма отъ пѣрвата и на която така сжщо биле привѣзани различни златни монети. Пѣрвата китка била отъ младоже-